

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z powództwa D. B.

przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 listopada 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwem z 30 grudnia 2013 r. powódka D. B. wniosła przeciwko W. o zasądzenie na jej rzecz kwoty 343.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 30 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo w całości z uwagi na uwzględnienie zarzutu przedawnienia. W wyniku apelacji wywiedzionej przez powódkę, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 11 marca 2015 r.,

uchylił wyrok Sądu Okręgowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Wyrokiem z 22 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo.

Wyrokiem z 6 listopada 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację.

W skardze kasacyjnej powódka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, czy do prowadzonego po wejściu w życie ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. z 1994 r., Nr 105, poz. 509) przez organ administracji publicznej zarządu nieruchomością zabudowaną budynkiem mieszkalnym, przejętą przez organ państwowy na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie przejmowania budynków w zarząd państwowy (Dz.U. z 1959 r. nr 38, poz. 237), jak również roszczeń właściciela nieruchomości w stosunku do zarządcy, należy stosować przepisy o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia, a co się z tym wiąże, również o odpowiedzialności kontraktowej.

W ocenie powódki, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem orzeczenia sądu pierwszej oraz drugiej instancji zostały wydane z naruszeniem prawa materialnego, w tym w szczególności art. 752 k.c., 471 k.c. w zw. z art. 355 § 1 k.c. w zw. z art. 752 k.c. oraz Konstytucji RP, a w szczególności art. 2, art. 7, art. 32 ust. 1, art. 64 ust. 2, art. 77 ust. 1, a także z oczywistym naruszeniem interesu prawnego i faktycznego powódki; oraz przepisów prawa procesowego, a to w szczególności art. 386 § 6 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez

zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z 26 września 2005 r., II PK 98/05, z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższe przesłanki nie zostały wykazane. W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie spełniona została któraś z przesłanek przyjęcia sprawy do rozpoznania. Z lakonicznego uzasadnienia wniosku wynika, że zdaniem skarżącej wskazane przez nią okoliczności rodzą zagadnienie prawne, które wymaga zajęcia stanowiska prawnego przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie takie nie jest wystarczające aby stwierdzić, że faktycznie wystąpiły przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw